קולנוע

ישראל
סאשה – הם מלהזכיר

לפני שבועות מספר הוצג בתל־אביב, בח־גיגיות רבה, תחת חסותו של שגריר צרפת, סרט בשם זורסאי. במודעות בושרו האזר־חים הטובים כי יראו שחקנים לריב, ביני־הם מארטין קארול.

הקהל שבא לקולנוע לראות את זורסאי לא הופתע כאשר נתברר לו שמתוך 17 הסלילים הוצגו בפניו רק עשרה. הוא כבר מורגל ברמאויות כאלה. הוא לא הופתע גם משנתבשר ששמו של יוצר הסרט, סאשה גיטרי, הושמט ממנו.

השבוע נתבשר הצופה כי לארץ יגיע בקרוב סרט חדש, בשם נפוליון ובו ישתתפו שחקנים רבים. שמו של גיטרי, יוצר הסרט, הושמט ממנו. הסיבה: גיטרי נחשב כמש־תף פעולה עם הנאצים, אולם לא הורשע על כך, טוהר על ידי בית־הדין.

העיר מבקר: „אחת משתים — או שיח־ליסו שהוא נאצי ולא יביאו את סרטיו, או

שחקנית ריימס כ„לפני המבול"
בימים הטרופים

שיציגו אותם בצירוף שמו של יוצרם. לפי קו זה ינגן מחר קול ישראל את וואגנר בעילום שם".

סרטים
אגדה ישנה בלבוש חדש

צ'יז'רה זאבאטיני, פרננדל, ז'אק בקר ואחת האגדות הנפלאות ביותר שבאלף לילה ולילה, ואף על פי כן **עדי כבה וארבעים ה־שודדים** לא עזה יפה.

מדוע?

אפשר כי בקר (קסדת הזהב", אדוארד וקארולין) אינו האיש המתאים לבצוע קו־מדיה ספגונית בעלת גוון סוציאלי — זאבאטיני תמיד מחדיר משמעות חברתית לסרטיו. אפשר כי הרקע הריאליסטי מדי — הסרט צולם במרוקו — אינו מתאים לאגדה. אם כך או כך, עלי בבה הוא סרט מסורבל, שלא חסרות בו הברקות, אלא שהריוח ביניהן גדול מדי. היא מכיל המון שיח מיותר, תמונות ארוכות ומשעממות שאפילו משחקו הנפלא של פרננדל אינו עשוי לשוות להן ענין כלשהו.

הסוף נהדר — הכי רע. זאבאטיני שינה במקצת את האגדה. עלי (פרננדל) הוא משרת הקונה שפחה (רקדנית־בטן סאמיה גאמאל) בשביל אדונו, מתאהב בה, מוצא אוצר במערת שודדים וניצל מידי המחת בעת שהשודדים ועבדי אדונו נלחמים אלה באלה. לבסוף — הנקודה הסוציאלית של זאבאטי־ני — הוא מביא את כל העניים אל המערה. הם בוזזים אותה, משאיר בה את [illegible] נקי מכל נכסיו.

---

* זכה בפרסים בינלאומיים ונחשב לסרט משובח ביותר. נפסל על ידי המועצה לב קורת (הצנזורה) בישראל.

רעיון נפלא — ואירוני! — זה של המ־חבר משמש סוף נהדר לסרט הרחוק מלהיות טוב.

הצלם הסקרן

ככל שאלפרד היצ'קוק הילך ומזדקן הוא הולך ומשמין, נעשה כבד תנועה, נוטה להצ־מיד את פעולת סרטיו למקום אחד. כן עשה בחטבע, בו התרחש הכל בדירה לא גדולה, כך היה באליבי וכך ב**החתן האחרון**. הסרט האחרון הוא המוצלח שבכולם.

זה מעשה בג'ף (ג'יימס סטיוארט), צלם עתונות המרותק, בגלל רגל הנתונה בגבס, לכסא של נכים בדירתו הפעוטה באחד הר־חובות במרכז ניו־יורק. קיץ, וג'ף המשועמם מבלה את הזמן בהסתכלות בחייהם הפרטיים של שכניו, שאינם אוהבים כפי הנראה להש־תמש בתריסים או בוילונות.

הוא רואה דברים רבים: נערת בלט („העל־מה חזה") רבת מחזרים (אך נאמנה לידידה המשרת בצבא); בתולה זקנה הבקשת הר־פתקות אהבה; פסלת פיטוריסטית; סוכן־נוסע, בעל לאשה נכה; זוג חשוק־בנים המ־גדל כלבלב; מלחין מר־נפש... ומאחר שזהו סרט של היצ'קוק הוא רואה גם — רצח.

מתח כמו שלא היה. כרגיל במקרים כאלה בקולנוע, הראיה אינה עיבדתית ביותר, ועוברות כמה מערכות עד שידידי ג'ף מש־תכנעים שאמנם התרחש רצח, ואז הם מנ־סים לעזור לו ללכוד את הרוצח.

סרט המתרחש במקום אחד — חצרו של ג'ף ודירות השכנים כפי שהן נראות מן החדר — אינו יכל שלא להיות סטאטי. אבל למרות זאת מצליח הפעם היצ'קוק להשיג מתח שכמוהו לא היה אף באחד מסרטיו האחרונים.

יומן החדשות
הלאטיני הנודד

זמר דיק היימס, בעלה האחרון של ריטה היוורת שרוי בצרות צרורות. לא זו בלבד שהוא חייב לשלם מזונות לארבע נשים, אלא שהוא חייב לעזוב את ארצות־הברית, מאחר שאינו נתין אמריקאי ופגע בחוק ההגירה. כל מאמציו של פרקליט אשתו, בארטלי קראם, מי שהיה פעם חבר ועדת החקירה האנגלו־אמריקאית, למנוע את גירושו עלו בתוהו. „זהו רק ענין של זמן," הסביר היימס כשדמעות בעיניו.

מי בתור?

לאחר הצלחת זורסאי ונפוליון (ראה למע־לה) שוקל סאשה גיטרי נושאים לסרטיו הבאים. בין המועמדים: פסטר (לפי מחזה שכ־תב לפני שנים), נפוליון השלישי, קלמאנסו והיהודי הנצחי.

כל העולמות

נסיונו של הותיקן להתערב בתוכ־נם של הסרטים האיטלקיים נכשל. הכ־ריז לורנצו חאלפי, חבר ועד אגוד המפיקים האיטלקי: „אני קאתולי טוב, אבל איש עסקים וקולנוע טוב שבעתיים, ואני אימר: הכומר יכריע בעניני העולם הבא ואני בעניי־ני עולם הסרט."

בקצרה

הסטודנט הנסיך. אופרטה מן האס־כולה הישנה, מושרת בפיו של מריו לאנצה, שאינו נראה כלל בסרט.

האורז המר. רגלים חשופות, יצרים משולהבים ושדות אורז במילודראמה איטל־קית לוהטת. סילבאנה מאנגאנו, ויטוריו גאס־מאן.

הרלם גלוב טרוטרס. איך התאר־גנה והגיעה לפיסגה קבוצת הכדורסל הכושית הנודעת.

לפני המבול. בעיות הנוער הצרפתי בימים שלאחר מלחמת העולם השניה.

המשחק הזה ממשיך אל:

לפני המבול
האורז המר
בעד החלון.

פ ה פ ח ד

מה הניע את **הציונים הכלליים** לנהוג כפי שנהגו במשבר האחרון? מה דחף אותם להתרוצצות הזו והחלפת עמדתם בכל פעם, בחוסר כל הגיון?

הם סומכים על פסק דין בית המשפט המחוזי ובאותו זמן מפקפקים בכשרו של בית המשפט העליון (ת' ששים מערער בפניו —

הם סמכו ידם בממשלה, על ההחלטה שהדבר יהיה מסור להכרעת משרד המשפטים ללא התערבות הממשלה, ואחרי כן תוקפים את משרד המשפטים, ואינם מאמינים באי־תלותו —

הם יושבים בממשלה, ובאותה עת מצביעים אי אמון לה —

הם נמנעים לתמוך בממשלה בשעה שההצעה היא הצעת „חרות" ותומכים בממשלה בשעה שאותה הצעה באה מסיעת מק"י —

הם מתבקשים להתפטר ומסרבים לעשות זאת —

הם טוענים שלא ישבו אף יום אחד בממשלה שמוכרעים בה דברים שלא בידיעתם, ומסרבים לעזבה, ויש הכרח להגיש התפטרות כל הממשלה, כדי להוציאם ממנה.

הם טוענים שהמצפון הכריחם לעזוב הממשלה, אם כי לא עזבוה. והיו ממשיכים לשבת בה עד היום, אילולא „חרות" ומק"י הגישו את הצעות אי־האמון, והכריחו אותם בעל־כרחם לפעול לפי מצפונם.
מה המריץ את הציונים הכלליים לפעול באופן כה מבולבל, מדוע איבדו עשתונותיהם? הפחד הוא המדריך אותם, ואת מנוחתם, הפחד מיום הבחירות, הפחד מהכרעת העם, הם חשים שהנם מפלגה יורדת, יורדת ומתדרדרת. אין להם מה להציע לבוחר. הקונינקטורה של קיצוב ומצוקה חלפה ואין להיבנות ממנה.

הם קפצו על מציאה שנפלה לידם משפט גרינוואלד—קסטנר, וקיוו שיוכלו לבלבל את מח הבוחר במשפט זה.

בבחירות יש ליתן דין וחשבון מה עשו במשך ארבע שנים שחלפו? בבחירות יש לרכוש את אמון הבוחר לארבע השנים הבאות.
הבוחר לא ילך שולל אחרי מפלגות שבמקום לדבר לעצם הענין מוצאות מפלט, במשפט שטרם הגיע לסיומו.
הבוחר ישאיר לבתי המשפט לפסוק את פסק־דינם והבוחר ביום הבחירות יגיד את דברו.

דבר המפלגה הפרוגרסיבית